

नन्वननुभूतात्मसुखे सयाप्रसिद्धं बाह्यं सुखं त्यक्तुं मशक्यमतो न प्रवृत्त्येदित्यसंगतमत आह बाह्येति बहिर्भावाः बाह्याः स्पर्शाविषयेन्द्रियसंबंधास्तेषु असक्तात्मा अनासक्तचित्तः सन् आत्मनि प्रत्यगद्वयानंदेषु भुक्ति
काले स्थित्वा यत्सुखं विंदति लभते स तदेव सुखं विधेयापेक्षं पुंस्त्वं कस्तत्सुखं यो ब्रह्मयोगे ब्रह्मणि योगः समाधिस्तत्र युक्तो योजित आत्मा बुद्धिर्येन सः ब्रह्मयोगयुक्तात्मा ब्रह्मविदित्यर्थः ब्रह्मविद्वत्सैव भवतीति श्रुतेः
ब्रह्मयोगयुक्तात्मा तदेव सुखं विंदतीति वक्तव्ये ब्रह्मविदेव तत्सुखमिति तस्य सुखाभिन्नत्वविवक्षया इदमुक्तं न नूभयत्र एकमेव सुखं चेत्कः सुप्तसमाधिस्थयोर्विशेष इत्याशंक्याह सुखमिति अक्षय्यं सुखं मोक्षः तं अश्रु
ते व्याप्नोति द्वैतादर्शनस्य तुल्यत्वाद्भुज्यत्रैकमेव सुखं तथापि योगीमूलाविद्यायानष्टत्वादक्षय्यं सुखमश्रुतेन सुप्तः अविद्यानुच्छेदात् तथा च मोक्षसुखस्य मुख्यस्याप्यनुभूतत्वात्तदर्थं बाह्यं सुखं सुत्यजमित्यर्थः ॥२१॥
ननु सुप्तमितुल्यस्य मोक्षसुखस्यार्थैकः प्राप्तमेव बाह्यं दिव्यरूपं न पानगीतवाद्यादिसुखं त्यजेदित्याशंक्य बाह्यसुखमनित्यत्वान्निदति येहीति संस्पर्शजाः विषयसंबंधजाः दुःखयोनिवहेतुः आद्यंतवंत इति जातेषु

बाह्यस्पर्शेष्वसक्तात्मा विंदत्यात्मनियत्सुखं ॥ स ब्रह्मयोगयुक्तात्मा सुखमक्षय्यमश्रुते ॥ २१ ॥ ये हि संस्पर्शजा भोगा दुःखयो न य एव ते ॥ आ
द्यंतवंतः कौतयनतेषु रमते बुधः ॥ २२ ॥ शक्नोतीहैव यः सोढुं प्राक्शरीरविमोक्षणात् ॥ कामक्रोधोद्भवं वेगं स युक्तः स सुखी नरः ॥ २३ ॥ योऽतः
सुखोत्तरारामस्तथा तज्योतिरेव यः ॥ स योगी ब्रह्मनिर्वाणं ब्रह्मभूतोधिगच्छति ॥ २४ ॥ लभंते ब्रह्मनिर्वाणं ऋषयः क्षीणकल्मषाः ॥ छिन्नद्वै
धायतात्मानः सर्वभूतहिते रताः ॥ २५ ॥ कामक्रोधवियुक्तानां यतीनां यतचेतसां ॥ अभितो ब्रह्मनिर्वाणं वर्त्तते विदितात्मनां ॥ २६ ॥

त्रेयत्सुखं तस्मिन्नेन श्यति दुःखं च महत्पथच्छतीति तेषु भोगेषु बुधः परिपाकदर्शी नरमते ॥ २२ ॥ कः पुनर्मुख्यः सुखीत्याह शक्नोतीति इहैव जीवत्येव देहे प्राक्शरीरविमोक्षणात् यावद्देहपातं मया कामक्रोधौ जिता
विति विसंभोन कर्त्तव्य इत्यर्थः श्रुते दृष्टे अनुमिते वा विषये योगोद्भूतृष्णारूपोऽतृप्तिश्च स कामः क्रोधस्तादृशे एव विषये द्वेषस्तौ कामक्रोधौ उद्भवो यस्य वेगस्य सरोमांच दृष्टेनेत्रवक्त्रलिङ्गोऽतः करणप्रक्षोभरूपः कामोद्भ
वो वेगः गात्रप्रकंप्रसवेदसंदष्टोष्ठपुटरक्तनेत्रादिलिङ्गः क्रोधोद्भवो वेगस्तं कामक्रोधोद्भवं वेगं सोढुं यः शक्नोति स एव युक्तो योगी मुख्यः सुखी च नान्यः ॥ २३ ॥ कोसौ योगी यो मुख्यः सुखीत्युक्तं तत्राह य इति सुखं
विषयसंगजा प्रीतिः आरामः प्रीतिहेतुः रूपादिभिः सह क्रीडा ज्योतिः क्रीडोपकरणानां प्रकाशः तदेतन्नयं यस्य अंतरेव सौतः सुखोत्तरारामो तज्योतिश्च न त्विन्द्रियद्वारकमिति एव शब्दार्थः य एवं भूतः स योगी किम
तो यद्येवं ब्रह्मनिर्वाणं गत्य प्राप्य परमानंदं ब्रह्म इहैवाधिगच्छति यतो ब्रह्मभूतो जीवन्नेव ब्रह्मदर्शने ब्रह्मभावं गतः ॥ २४ ॥ लभंत इति ऋषयः सम्यग्दर्शिनः छिन्नद्वैधाः छिन्नसंशयाः यतात्मानो जितचित्ताः
॥ २५ ॥ किंच कामेति अभितो जीवतां ऋतानां च विदितात्मनां ज्ञातात्मतत्त्वानां ॥ २६ ॥